

Katedra stříhové skladby

Posudek teoretické diplomové práce - bakalářské /

Autor/ka práce: Domink Neudeker

Název práce: Strukturální analýza guláše

Posudek vedoucí/ho práce

Autor/ka posudku (jméno, příjmení, pracoviště)

Martin Čihák, KSS, FAMU

Hodnocení obsahu a výsledné podoby teoretické diplomové práce:

Vhodnost zvoleného cíle a přístupu práce.....	D
Relativní úplnost zpracované literatury ke zvolenému tématu.....	F
Schopnost kriticky vyhodnotit a použít odbornou literaturu.....	F
Logičnost struktury práce, souvislost jejich kapitol a jejich proporce.....	E
Jazyková a stylistická úroveň práce.....	C
Dodržení citační normy (pokud se v textu opakovaně vyskytují přejaté pasáže bez udání zdroje, práce nemůže být doporučena k obhajobě) C.....	
Obrazové přílohy v dostatečném rozsahu, oprávněnost a vhodnost příloh, grafická úprava	F
Původnost práce, přínos k rozvoji oboru.....	E
Celkové hodnocení diplomové práce E.....	

Vlastní slovní hodnocení teoretické diplomové práce:

Tak nejprve si musím umýt ruce. - To se přece před jídlem dělá nebo ne?

Ač v úvodu dlí poděkování za mé vedení této práce, nemohu s tím souhlasit. Nepovažuji za vedení pouhé jedno setkání nad nedopracovaným polotovarem, byť jeho výsledkem bylo, že autor přistoupil na nutnost zásadní zhuštěnosti (Dichtung) tématu směrem jen a jen ke guláši. (Aber wo ist die Wahrheit geblieben?)

Výchozí motivací k napsání této práce bylo autorovo vyrovnání se s vlastní rodovou minulostí starou dvě stě let, tváří tvář jeho současnému studiu stříhové skladby. Vždyť jedním z jeho předků nebyl nikdo jiný než slavná autorka knihy *Die Bayerische Köchin in Böhmen* Marie Anna Neudeckerová. (Písmeno "c" z rodového jména Dominikova vypadlo až chybným opisem českého postprotektorátního úředníka.)

Jde o práci bytostně autorskou, poutavě napsanou, s řadou odkazů, narážek a vášnivého jazykového i myšlenkového skotačení (maďarské „gulyás“ znamená také „skoták“), což z ní činí vynikající přípravný materiál pro přednášku (workshop), která by měla v účastnících iniciovat povědomost o archetypální sounáležitosti vaření a filmové skladby. A takovou přednášku, jak jsem se sám v průběhu uplynulých tří let přesvědčil, je Dominik schopen zvládnout skvěle. O tom nemůže být nejmenších pochyb.

Přesto jsem vůni guláše po přečtení nepocítil. A zde je základní problém, neboť se nemohu zbavit otázky, zda tento text, tak jak je předkládán, splňuje nároky na bakalářskou práci, jakožto dopředně zadaný a definitoricky vymezený školní formát. Nemám teď na mysli autorem vybrané téma skladebné analýzy přípravy guláše, to shledávám zvoleným vhodně, leč v provedení jeví se velmi, velmi odbytým. Obávám se, že autor natolik zabředl do pachové stránky svého textu, omámen z jím produkovaných vůní, že byl neschopen věcného posouzení motivů a významnosti jejich vazeb, jak běžně činí s Occamovskou břitvou přisnosti při skladbě svých filmů.

Rozhodne-li se kdo vystoupit nad rámec tradičního akademického pojetí textu, (a já takové sebedestruktivní odvážlivce s radostí obdivuji), pak to ovšem znamená, že vnitřní obsah rámce, ze kterého vystupujeme musí být zachován v rámci nové plochy, kterou svým textem vykolíkováváme. To je základní pravidlo odborné poezie, která nikdy nestojí v opozici proti odbornému textu, neboť je rozvinutím jeho možností, obohacením o rozměr poesie, kterou Flusser definuje jako „úsilí rozmlouvajícího intelektu tvořit jazyk.“ Pokud toto pomineme, pak se namísto v oblasti poezie ocitáme uprostřed „slovního salátu“ (Flusser). Radost z pouhého přeuspořádání již existujících prvků a jejich případné rozměňování či vystavování novým stavovým podmínkám, tu převážila nad vědomou nutností tvorby vlastní gramatiky, vlastních pravidel v nichž má text odborné poesie plynout a jimiž má být i vnitřně čeren.

A protože se „říká, že guláš je lepší až druhý den“ (s. 29,- strany jsou neočíslovány!) a abych se neuchýlil k nějakému unáhlenému odsudku, rozhodl jsem se číst tento text opakovaně, vždy znovu a znovu v průběhu několika týdnů. Plnotučné texty se zpravidla opakovaným čtením, tak jako na odstředivce, významově zahušťují, zatímco ty neplnotučné texty, jakkoli na první pohled výživné, opakovaným čtením zemdlí a vyčpí dozajista. A tak tomu bylo i zde. To co se při prvním čtení může zdát jako nápadité spojení, při třetím – pátém - devátém čtení vyvane do bezvýznamovosti a myšlenkové mělčiny. Citovaní autoři a ukázky z jejich textů jsou více méně doplňkem, pouhou ilustrací, ale nejsou strukturálně zapojeny do nitra významového celku. Jsou to texty, se kterými nebyl sveden autorův myšlenkový zápas. Autor byl spíše sveden těmito texty. Dávají se nám jako již hotové jídlo na talíři. Nejsou ničím jiným, než pouhou pestrostí chodů.

Autor na jakoukoli citaci z textu své vlastní pra,-pra...babičky zcela rezignuje. Proč? Je v tom snad nějaký záměr, že se vzdává oné jasné metodologické nápovědy M. A. Neudeckerové, která tkví již v samotném označení pokrmu jako „Kolaschfleisch“ [čti: kolášflajš], v němž je původní uherské „gulyás“ [čti: gujáš], odkazující etymologicky toliko k hovězině, přetransformováno do obecnější podoby „koláže masové“?

V žádném případě nepochybuji o tom, že by Dominik byl schopen napsat text, který by byl dobře naklepaný, skladebně propracovaný, plnotučný – a to navíc ve verzi Bio-Vegan, což by mohlo být přínosem i pro hnutí menšin s odlišnou potravní orientací. Leč k mému velkému smutku se tak nestalo.

Navzdory výše zmíněným výhradám však doporučuji práci k obhajobě (neboť může být v tuto chvíli jediným možným pokračováním pedagogického procesu) a nemohu jinak než se uchýlit k hodnocení, inspirovaném latinizovanou verzí promluvy toho s umytýma rukama: „Ecce homo“.

Datum: .6.9. 2021

Podpis: Martin Čihák